

Sygn. akt II Ca 446/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSA w SO Grzegorz Ślęzak
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. D.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 5 marca 2018 roku, sygn. akt I C 65/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w punktach: pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanej M. D. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 4.739,16 złotych podwyższa do kwoty 5.764,19 (pięć tysięcy siedemset sześćdziesiąt cztery 19/100) złotych z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 25 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, oraz w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że znosi wzajemnie koszty procesu między stronami;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt: II Ca 446/18 .

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko M. D. o zapłatę kwoty 11.359,19 zł orzekł następująco:

1. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.739,16 zł z odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty:

- 4.712,00 złotych za okres od dnia 18 grudnia 2017 roku do dnia 2 lutego 2018 roku;

- 4.362,00 złotych za okres od dnia 2 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił

3. nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz powoda.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 14 lutego 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w B. (pożyczkodawca) zawarł z pozwaną M. D. (pożyczkobiorcą) umowę pożyczki numer (...). Pozwanej została udzielona pożyczka w kwocie 5.750,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 8.534,00 zł, w tym opłata przygotowawcza – 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne – 4.695,00 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) – 900,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 12.384,00 zł.

W dniu 14 lutego 2017 r. pozwana wystawiła weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B. – jako zabezpieczenie zwrotu pożyczki na podstawie umowy numer (...) z dnia 14 lutego 2017 r. oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy. Pozwana upoważniła ww. podmiot do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą jej zadłużeniu.

Powód wypełnił przedmiotowy weksel własny in blanco na kwotę 11.359,19 zł.

W dniu 25 października 2017 r. przez stronę powodową zostało sporządzone pismo, w którym powód informuje pozwaną o wypowiedzeniu umowy pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie powód wskazał, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony na kwotę 11.359,19 zł.

Pozwana dokonała częściowej spłaty pożyczki tj. w dniu 15 lutego 2017 r. w kwocie 344,00 zł, w dniu 15 lutego 2017 r. w kwocie 344,00 zł, w dniu 4 sierpnia 2017 r. w kwocie 400,00 zł oraz w dniu 2 lutego 2018 r. w kwocie 350,00 zł. Łącznie pozwana dokonała spłaty zadłużenia do wysokości 1.388,00 zł.

Sąd zważył, iż powództwo podlega uwzględnieniu w części.

Sąd dostrzega, że przedmiotem niniejszego postępowania było zobowiązanie wekslowe, powstałe wskutek wystawienia w dniu 14 lutego 2017 r. przez pozwaną M. D. weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B.. Weksel, z którego wynika roszczenie powoda nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powód wypełnił przedmiotowy weksel na kwotę 11.359,19 zł i wezwał pozwaną do jego wykupu. Pozwana zaś nie kwestionowała istnienia zobowiązania.

Dla instytucji weksla in blanco zasadnicze znaczenie mają przepisy art. 10 i 13 Prawa wekslowego (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Z przytoczonych przepisów wynika po pierwsze, że weksel in blanco ma charakter niezupełny, gdyż ostateczną treść oświadczenia dłużnika wekslowego kreuje odbiorca weksla i po drugie, że obie strony stosunku łączą odpowiednie „porozumienia”. „Niezupełność” weksla odnosi się do zakresu jego minimalnej treści, aby móc nazwać taki dokument wekslem, gdyż z istoty weksel in blanco nie zawiera wszystkich elementów koniecznych. Orzecznictwo w tym względzie stoi na stanowisku, że wystarczający jest właściwie jeden podpis osoby złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego (por. Uchwała Sądu Najwyższego z 26.11.2009 r., III CZP 98/09, Legalis; także wyrok Sądu Najwyższego z 15.5.2008 r., I CSK 548/07, OSNC-ZD 2009, Nr B, poz. 49). Odbiorca weksla otrzymuje upoważnienie do jego wypełnienia zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, zwanym deklaracją wekslową. Należy uznać, że odbiorcy weksla przysługuje zatem prawo kształtujące. Zobowiązanie wręczającego weksel do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, powstaje tylko o tyle, o ile uzupełnienia dokonała osoba uprawniona i wyłącznie w zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia wynikającego z zawartego porozumienia. W związku z powyższym w razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego nie powstaje zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu (por. uchwała SN (7) - zasadę prawną- z 7.1.1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968, nr 5, poz. 79; uchwała połączonych Izb: Izby Cywilnej oraz Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 24.4.1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, pkt III 1 c uzasadnienia; wyrok SN z 14.3.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997. nr 9. poz. 124; wyrok SN z 5.2.1998 r., III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141).

Porozumienie wekslowe stanowi więc ogniwo łączące zobowiązanie ze stosunku podstawowego ze zobowiązaniem wekslowym.

Podkreślił jednak, że wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją wekslową nie oznacza, że wystawca, w ogóle nie jest zobowiązany wekslowo. W takiej sytuacji odpowiedzialność wekslowa dłużnika istnieje tylko w takich granicach, w jakich weksel został wypełniony, stosownie do porozumienia wekslowego, a więc w takim zakresie, w jakim odpowiadałby wystawca, gdyby weksel został prawidłowo wypełniony.

Przedmiotowy weksel stanowił zabezpieczenie zawartej między stronami w dniu 14 lutego 2017 r. umowy numer (...), na podstawie której powód udzielił pozwaney pożyczki w kwocie 5.750,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wyniósł 8.534,00 zł, w tym opłata przygotowawcza – 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne – 4.695,00 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania (...) – 900,00 zł. Całkowita kwota do zapłaty stanowiła 12.384,00 zł.

Pismo Prokuratora Rejonowego z dnia 6 lutego 2018 r. potraktowane zostało jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe. Przepis ten stanowi, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zaślaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wniesienie takiego zarzutu przenosi swoiście spór z obszaru prawa wekslowego na obszar prawa cywilnego w zakresie przepisów regulujących stosunek podstawowy. Wobec tego najdalej na rozprawie – po wniesieniu zarzutu przez prokuratora należy wnosić o przeprowadzenie dowodów, z których wynikać miałyby okoliczności wskazujące na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania, którego wykonania przez pozwanego weksel miał zabezpieczać (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 lutego 2016 roku wydanego w sprawie I ACa 1219/15).

W przedmiotowej sprawie wątpliwości Sądu wzbudziła treść umowy pożyczki w części C. Mowa jest tam o opłacie przygotowawczej w kwocie 129,00 zł, wynagrodzeniu prowizyjnym w wysokości 4.695,00 zł oraz wynagrodzeniu z tytułu przyznania (...) w wysokości 900,00 zł. Razem te kwoty dają sumę 5.724,00 zł, a w jednej z kolejnych kolumn części C umowy RRSO określono na 78,12%. W ocenie Sądu z uwagi na treść art. 3851 k.c., powyższe zapisy w zakresie ich legalności Sąd winien - jako wynikające z prawa materialnego - wziąć pod uwagę z urzędu.

Art. 385 ze zm. 1 § 1 k.c. statuuje klauzulę generalną, w świetle której ocenie podlegają umowy zawierane z konsumentami umowy, z wyłączeniem postanowień określających jednoznacznie sformułowane główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ. Zgodnie z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Dla zastosowania wskazanego przepisu przesłanki – „sprzeczność z dobrymi obyczajami” i „rażące naruszenie interesów konsumenta”, muszą zachodzić równocześnie. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 19 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygnaturze akt XVII AmC 149/10 (Legalis 739438), przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wskazał, że „przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów konsumenta. Przyjmuje się, że istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka (tak np.: w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. akt I CK 635/03). „Dobre obyczaje” to reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działania potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania”.

Zdaniem Sądu wysokość opłat określonych w części C umowy przesądza o tym, że są to niedozwolone postanowienia umowne, które sprowadzają się de facto do zagwarantowania przez powoda wyższego wynagrodzenia za korzystanie

z kapitału, które nie jest dopuszczalne w świetle art. 359 § 2¹ k.c. Zdaniem Sądu żądanie powoda w tymże zakresie stanowiło w istocie próbę dochodzenia ukrytych odsetek, co jest sprzeczne z ustawą. Istoty tych należności powód w ogóle nie wykazał. W tym zakresie postanowienia umowy pożyczki z dnia 14 lutego 2017 r. są sprzeczne z ustawą i jako takie nieważne (art. 58 § 1 k.c.).

Wobec powyższego uznał, że powód nie zdołała wykazać wysokości roszczenia. Ostatecznie zatem przy uwzględnieniu tej okoliczności, Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem niespłaconego kapitału kwotę 4.362,00 zł, co wynika z faktu, iż w okresie od dnia 15 lutego 2017 r. do dnia 2 grudnia 2018 r. pozwana dokonała spłaty zadłużenia w łącznej wysokości 1.388,00 zł. Kwota udzielonej pożyczki wynosiła zaś 5.750,00 zł.

Mając na uwadze wpłaty dokonywane przez pozwaną M. D. na poczet zadłużenia zgodnie z wykazem wpłat zawartym w karcie klienta oraz uwzględniając wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 25 października 2017 r., Sąd zgodnie z pkt 1.2 części C umowy pożyczki nr (...) z dnia 14 lutego 2017 r. zasądził na rzecz powoda odsetki umowne w wysokości 9,77% w skali roku, tj. od kwoty 5.750,00 zł od dnia 14 lutego 2017 r. do dnia 15 lutego 2017 r. – 1,54 zł, od kwoty 5.062,00 zł od dnia 16 lutego 2017 r. do dnia 4 sierpnia 2017 r. – 228,99 zł, od kwoty 4.712,00 zł od dnia 5 sierpnia 2017 r. do dnia 25 października 2017 r. – 99,64 zł i od kwoty 4.712,00 zł odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 26 października do dnia 18 grudnia 2017 r. – 46,99 zł. Łączna kwota odsetek wyniosła 377,16 zł.

Z tych względów Sąd zasądził od pozwanej M. D. ostatecznie na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 4.739,16 zł, w tym 4.362,00 tytułem niespłaconego kapitału oraz 377,16 zł tytułem odsetek umownych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.712,00 zł za okres od dnia 18 grudnia 2017 r. (dzień złożenia pozwu) do dnia 2 lutego 2018 r. (dzień dokonania ostatniej wpłaty) i od kwoty 4.362,00 zł za okres od dnia 2 lutego 2018 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

W przedmiocie kosztów Sąd orzekł na zasadzie art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie po stronie pozwanej zachodzi szczególny wypadek, o którym mowa powyżej. Należy wskazać, że M. D. zaprzestała spłacać pożyczkę wskutek rodzinnej tragedii. Aktualnie zaś pozostaje zatrudniona jako sprzątaczką i posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, co ogranicza jej możliwości zarobkowe. W tych okolicznościach, uwzględniając zasady współzycia społecznego, Sąd postanowił nie obciążać pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony powodowej.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w części oddalającej powództwo oraz rozstrzygającej o kosztach postępowania zaskarżyła strona powodowa, zarzucając mu:

I. Naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 385(1) kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieuzasadnionym przyjęciem w realiach niniejszej sprawy, iż postanowienia umowy pożyczki w szczególności w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego i Twojego Pakietu są abuzywne pomimo, że są sformułowane w sposób jednoznaczny i określają cenę (wynagrodzenie) co wyklucza kontrolę abuzywności;

2. Naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 58 §2 kc poprzez jego błędną wykładnię skutkującą nieuzasadnionym przyjęciem w realiach niniejszej sprawy, iż postanowienia umowy pożyczki w szczególności w zakresie wynagrodzenia prowizyjnego i Twojego Pakietu są sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej oraz prawami konsumenta i z tego powodu nienależne;

3. Naruszenie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie, polegające na nieuzasadnionej odmowie zasądzenia przez Sąd 1 instancji kwot z tytułu wynagrodzenia prowizyjnego i Twojego Pakietu pomimo, iż koszty te mieszczą się w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu;

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez: uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych od całości żądania zgłoszonego w pozwie za pierwszą instancję oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za instancję odwoławczą, ewentualnie o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona jedynie w części, tj w zakresie w jakim twierdzi, iż Sąd błędnie uznał za niedozwolone klauzule umowne te które dotyczą opłaty przygotowawczej w kwocie 129 zł oraz odsetek.

W pozostałej zaś części apelacja nie zasługuje na uwzględnienie z powodu niezasadności powołanych w niej zarzutów. Aczkolwiek rozważania prawne autora środka odwoławczego, a dotyczące istoty weksła in blanco, są prawidłowe i zasługują na akceptację, to jednak nie znajdują one pełnego zastosowania w sprawie niniejszej.

Powódka wniosła pozew na podstawie podpisanego przez pozwaną weksła. Faktycznie ów dokument wypełniony został prawidłowo - w oparciu o przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282, z późn. zmianami).

Ma zasadniczo rację skarżący, że dochodzący roszczenia z weksła winien jedynie legitymować się dokumentem wekslowym, prawidłowo wypełnionym.

Zaprezentowany w tej mierze pogląd judykatury i nauki prawa nie może budzić żadnych zastrzeżeń.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest jednak inny.

W aktach sprawy znajduje się pismo Prokuratora Rejonowego w P.Działając na podstawie art. 7 kpc i art. 60 § 1 kpc wstąpił on do sprawy w charakterze rzecznika interesu publicznego. Uzyskał zatem status interwenienta. Treść tego pisma wskazuje, że jego autor wdał się w spór domagając się przeprowadzenia postępowania dowodowego w kierunku przez siebie wskazanym. Dotyczyło to w szczególności zobowiązania strony powodowej do złożenia deklaracji wekslowej i umowy pożyczki, oraz do przedstawienia harmonogramu spłat i specyfikacji sum poszczególnych rat, z wyszczególnieniem opłat przygotowawczych i administracyjnych, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki i składki ubezpieczeniowej.

Prokurator podnosił, że łącząca obie strony umowa pożyczki jest w części nieważna (art. 58 kc), ponieważ jej postanowienia zmierzały do obejścia ustawy. W ocenie Prokuratora należało w zaistniałej sytuacji zbadać łączący obie strony węzeł podstawowy.

Powyższe stanowisko Prokuratora obligowało Sąd nie tylko do zbadania zobowiązania wekslowego, ale również zobowiązania podstawowego wynikającego z umowy pożyczki.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe zainicjowane przez Prokuratora Rejonowego. Wbrew zarzutom skarżącego nie doszło do zniweczenia reguł dowodzenia, o których stanowi przepis art. 6 kc. Pismo Prokuratora zmierzało do wykazania, że umowa pożyczki została zawarta z naruszeniem art. 58 kc w związku z art. 385¹kc.

Podważenie postanowień pożyczki z przytoczeniem konkretnych argumentów prawnych i jednocześnie zainicjowanie postępowania dowodowego nakładało na stronę powodową przedstawienia dokumentów, które by twierdzenia i zarzuty Prokuratora zakwestionowały.

Nie ma racji apelant zarzucając obrazę zaskarżonym wyrokiem wskazanych w jego uzasadnieniu przepisów prawa materialnego.

Lektura akt i zgromadzonego w nich materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zasadnym było przeprowadzenie postępowania dowodowego w kierunku wskazanym przez Prokuratora, które doprowadziło do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych, których to apelacja nie kwestionuje.

Z przyczyn wskazanych wyżej nie doszło też do obrazy przepisów procesowych – czego z resztą apelacja nie zarzuca - skoro wdanie się w spór przez Prokuratora wymagało zbadania wężła podstawowego, a nie poprzestania na prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym. Z tych zasadniczych przyczyn nie odnosi skutku zarzut naruszenia art. 10 prawa wekslowego.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia oraz w zdecydowanej większości także rozważania prawne Sądu Rejonowego, wskazujące, iż łącząca strony umowa zawiera klauzule abuzywne, skutkiem czego jej niektóre postanowienia są nieważne.

Nie można zaakceptować sytuacji, w której koszty kredytu w znaczny sposób przewyższają wielkość sumy danej do dyspozycji pożyczkobiorcy. Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie .

Ma rację Sąd I instancji twierdząc, że postanowienia umowy pożyczki odnoszące się do wynagrodzenia prowizyjnego oraz wynagrodzenia za tzw. Twój Pakiet ewidentnie naruszają interesy konsumenta oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ kc, co oznacza, że należy uznać je za godzące w równowagę kontraktową tego stosunku.

Sąd Okręgowy podziela zatem stanowisko Sądu I instancji, iż postanowienia umowy nakładające na konsumenta obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego w kwocie 4695 zł oraz opłaty za tzw. Twój Pakiet w kwocie 900 zł w sposób rażący naruszają interes pozwanej i mają charakter postanowień abuzywnych a zarzuty apelacji w tej części uznaje za niezasadne i sprowadzające się jedynie do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Nie można jednak zgodzić się z Sądem Rejonowym, co już zasygnalizowano na wstępie, jakoby umowne postanowienia dotyczące opłaty przygotowawczej, która nie jest wysoka (129) zł, oraz odsetek za opóźnienie stanowiły klauzule niedozwolone w rozumieniu powołanych przez ten Sad przepisów prawa materialnego i w tym zakresie apelację uznać należy za uzasadnioną. Ponadto, treść pozwu wskazuje, że w dochodzonej nim kwocie uwzględnione zostały wpłaty jakich dokonała pozwana na poczet spłaty kredytu,

W ocenie Sądu Okręgowego powyżej wskazane postanowienia w zakresie opłaty przygotowawczej i odsetek stanowią dozwolone w tym wypadku koszty kredytu konsumenckiego i słusznie dochodzi ich strona w niniejszym postępowaniu.

Zatem reasumując, dochodzoną pozewem kwotę 11.359,19 zł należy pomniejszyć o kwotę 4695 zł (wynagrodzenie prowizyjne) i kwotę 900 zł (Twój Pakiet), co daje ostatecznie sumę 5.764,19 zł, która powinna być zasądzona od pozwanej na rzecz powódki.

Dlatego też, uwzględniając apelację w powyższym zakresie, należało na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienić zaskarżony wyrok i zasądzoną przez Sąd Rejonowy kwotę 4739,16 zł podwyższyć do kwoty 5.764,19 zł. z odsetkami, jakich słusznie żądała strona powodowa.

Apelacja w pozostałej części polegała oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 kpc ze względów wcześniej już wskazanych.

Mając na względzie ostateczny wynik sprawy Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 kpc zniósł wzajemnie między stronami kosztów postępowania za obie instancje.

Mając zatem na względzie wszystkie powyższe rozważania należało orzec jak w sentencji wyroku.